

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Η'.

ΙΣΘΜΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

Δόξα και τιμή και αιώνιος εὐγνωμοσύνη τῆς ἀνθρωπότητος δρεῖλεται τῷ μεγαλοεργῷ τῆς μεγαλοφυοῦς Γαλλίας τέκνῳ Φερδινάνδῳ Λεσέψ, τῷ διορύξαντι τὸν μέγαν ἰσθμὸν τοῦ Σουέζ καὶ εἰρηρικῶς συνενώσαντι τὰς δύο ἀδελφὰς θαλάσσας, τὴν Ἐρυθρὰν μετὰ τῆς Μεσογείου, τῷ διορύσσοντι τὸν ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ καὶ συνενώσαντι τοὺς δύο μεγάλους ἀδελφοὺς, τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ Μέγαν ὠκεανὸν, καὶ ἐπιχειρήσαντι νὰ συνάψῃ φιλίως τὸ Αἰγαῖον μετὰ τοῦ Ἀδρίου ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ὠφελείᾳ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ πάσης ἐν γένει τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅθεν εὐλόγως, κατὰ τὸ 1873 ἐπανειλημμένως διερχόμενος τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ καὶ θαυμάζων τὸ μεγαλεῖον τοῦ κατορθώματος τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκείνῃ ἐρημίᾳ, ἀνέκραξεν: «δικαιοτάτον ἐστὶν ἐνταῦθα νὰ ἰδρῶθῃ μεγαλοπρεπῆς μνημεῖον πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ ἐξόχου ἀνδρὸς καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ νὰ κληθῇ τὸ μεγαλοεργημα:

« Λεσέψιος διώρυξ τοῦ Σουέζ. »

Δόξα καὶ τιμὴ δρεῖλεται τῷ δραστηρίῳ, ἀκαμάτῳ καὶ γενναίῳ συνεργάτῃ τοῦ Λεσέψ Γούρ, τῷ ἀναλαβόντι διὰ τῆς μεγάλης δρα-

στήριότητος καὶ συντόνου ἐνεργητικότητος νὰ ἄρῃ ἐκ τοῦ μέσου τῆς Ἑλλάδος τὴν ποντιάδα γέφυραν καὶ ἀνοίξῃ βραχυτέραν θαλασσίαν ὁδὸν μετὰ τῆς Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐμπορίου, τῆς συγκοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀνθ' ὧν οὐ μικρὰν συγκομίσει εὐγνωμοσύνην παρὰ τῆς σπουδαίως εὐεργετηθησομένης Ἑλλάδος. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω καλῶς καὶ συμφώνως τῇ πρόδῳ τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς ἔχουσιν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ λαμπρῷ ἐπιλόγῳ τῆς ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἐκθέσεως τοῦ στρατηγῶν Γούρ παροισέφερον τινὰ περὶ τῶν ἀρχαίων οὐκ ὀρθῶς ἔχοντα, περὶ τούτων ἀναγκάζομαι νὰ προσθέσω ὀλίγας λέξεις, χάριν τῆς ἀληθείας.

Ἐν τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ ἐπιλόγου λέγει ὁ στρατηγός:

« Ἡ πρόληψις καὶ ἡ ἔλληψις τῶν μηχανῶν ἐματαιώσαν τὸ σχέδιον τοῦτο. Οἱ Κορίνθιοι ἰσρεῖς, φοβούμενοι μήπως διὰ τῆς διανοιγομένης διώρυγος οἱ ξένοι δὲν θὰ ἔμενον τοῦ λοιποῦ ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐπισκεπτόμενοί τοὺς ναοὺς αὐτῆς δὲν θὰ προσέφερον δῶρα, μυσία κακτεριάζοντο μέσῃ πρὸς ἀποτυχίαν τῆς τομῆς. Οἱ πληττόμενοι βράχοι ἀνεδίδον αἶμα καὶ τὰ μαντεῖα τῶν θεῶν διὰ χρησμῶν ἐφθίζον τοὺς ἐργάτας. » Ὁλόκληρον τὸ μέρος τοῦτο φαίνεται μοι οὐκ ὀρθῶς ἔχον.

Διότι οὔτε ἡ πρόληψις, οὔτε ἡ ἔλλειψις τῶν μηχανῶν, οὔτε οἱ Κορίνθιοι ἱερεῖς ἠδύναντό ποτε νὰ ἀποκωλύσωσι καὶ ματαιώσωσι τὰ σχέδια, τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς ἀποπειράς τῶν διανοηθέντων καὶ ἐπιχειρησάντων νὰ διωρῶσι τὸν Ἴσθμόν, ἀλλὰ τοὺς μὲν Ῥωμαίους αἱ πολιτικαὶ περιστάσεις, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἡ πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβεια, προσβούοντας ὅτι « Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκται », καὶ ὅτι οὔτε τῶν θεῶν, οὔτε τῶν φυσικῶν τι ἐπετρέπετο μεταβαλεῖν βίαν, κατὰ τὴν ρητὴν μαρτυρίαν τοῦ Πυθαγόρου, αὐτὸς δὲ ἐπεχείρησε Πελοπόννησον ἐργάσασθαι νῆσον, προκπέλιπε διορῶσων Ἴσθμόν. . . . Οὕτω χλευσὸν ἀνθρώπων τὰ θεῖα βιάσασθαι ».

Ἐμφανεστέραν δὲ καὶ ἀρχαιοτέραν ταύτης μαρτυρίαν περὶ τῆς τοῦ θεοῦ εὐλαβείας διετήρησεν ἡμῖν ὁ τῆς ἱστορίας πατὴρ Ἡρόδοτος, ἀφηγούμενος ὅτι οἱ Κνίδιοι, θέλοντες νὰ ἀπκλαχθῶσι τοῦ περσικοῦ ζυγοῦ, ὑπέλαβον ὅτι ἠδύναντο νὰ ἐπιτύχουσι τοῦ ποθομένου εἰ διώρυστον τὸν Ἴσθμόν τῆς ἐκυτῶν Χερσονήσου καὶ μετέβαλον εἰς νῆσον· ἀλλὰ τῷ ἔργῳ ἐπιχειρήσαντες καὶ προσκόμματα ἀπαντήσαντες ἐν αὐτῷ, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτοῦ, ὃ δὲ Θεὸς διὰ τοῦ στόματος τῆς Πυθίας ἀπηγόρευεν αὐτοῖς τὴν διορῶσιν τοῦ Ἴσθμοῦ διὰ τοῦ ἐξῆς Ἰαμβικοῦ τριμέτρου:

Ἴσθμόν δὲ μὴ πυργῶτε μὴδ' ὀρύσσετε·

Ζεὺς γὰρ κ' ἔθηκε νῆσον εἴ γ' ἐβούλετο.

Ταῦτα δ' ἀκούσαντες οἱ Κνίδιοι ἔπαυσαν τοῦ ὀρύγματος, καὶ ὑπετάγησαν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀρπάγου.

Διὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον, Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πανθ' ὅσα ἐπεχείρησε διαπραξάμενος καὶ θελήσας νὰ διορῶσῃ τὸν Ἴσθμόν τῆς Ἰωνίας καὶ διασκάψῃ τὸ ὄρος αὐτῆς, τὸν Μίμαντα, ἀπετράπη ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ μόνον

τοῦτο τὸ ἔργον κατέλιπεν ἀσυντέλεστον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Πλινίου.

Οὕτω μὲν εἶχον πρὸς τὰ θεῖα οἱ Ἕλληνες.

Τῶν δὲ βροδάρων Ἐξέρξης, ὑπεριδὼν καὶ τὰ φύσει πεφυλότα καὶ τὰ θεῖα πράγματα καὶ τὰς ἀνθρωπίνους διανοίας, διώρυξε μὲν τὸν Ἴσθμόν τοῦ Ἀθῶ, ἔξευξε δὲ τὸν Ἑλλήσποντον. Ἐπιπροσθέτων δὲ τούτοις, ὅτι ὁ τῆς γεωγραφίας πατὴρ Στράβων πικρῶς κατακρίνει τὸν Ποσειδώνιον, πιστεύσαντα εἰς τὴν ἀμαθίαν τῶν ἀρχιτεκτόνων, ἀποφηνάμενων, ὅτι, εἰ ὁ Δημήτριος διορῶσῃ τὸν Ἴσθμόν, ἢ θάλασσα τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ὑψηλοτέρη οὔσα τῆς τοῦ Σαρωνικοῦ, καταπνίξει τὴν Αἴγιναν, παρατηρῶ, ὅτι τοιαῦται προλήψεις ἀμαθίας ὑπάρχουσι καὶ νῦν ἐτι ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ παραθέτω ἓ μόνον παράδειγμα, τὸ ἐξῆς. Κατὰ τὸ 1869 τὰ κύματα τῆς θαλάσσης συνέβη νὰ ἀνυψωθῶσι τοσοῦτον ἐν Βενετίᾳ, ὥστε ἡ τοῦ ἁγίου Μάρκου πλατεῖα ἐπληρώθη ὑδάτων, ὅτε τις τῶν ἐμπόρων τῆς πόλεως, συνδιελεγόμενος τῷ περιηγητῇ Stierman ἔλεγε περὶ τοῦ πράγματος:

« ὦ! δυστυχία! τί συμφορά! Κύριε! ἦνοιξαν τὴν Σουέζιον διώρυγα! Ἴδου τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ἀνοησίας! Παναχία μου! Πάντες θὰ καταποντισθῶμεν ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ἐκείνης καὶ εἰδεχθοῦς θαλάσσης, ἥτις ἄλλοτε κατέστρεψε τὸν Φαραῶ! Βέβαια, κύριε, βεβαιότατα »!

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, καὶ περ στεροῦμενοι τῶν μηχανῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, οὐχ ἤττον ὅμως συνετέλεσαν τὰ ἐπτά μεγάλα θαύματα τοῦ κόσμου, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι συγκαταλέγουσιν ὡς ὄγδοον τὴν διορῶσιν τοῦ Ἴσθμοῦ τοῦ Σουέζ, καὶ οὐδεμίαν ἀμφισβολίαν ὑπάρχει ὅτι, εἰ μὴ ἐκωλύοντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἠδύναντο διὰ τε τῶν γνωστῶν αὐτοῖς μηχανῶν καὶ διὰ τῆς πολυχειρίας τῶν ἑκατοντά-

δων χιλιάδων δούλων νὰ διορῶσῃ τὸν Ἴσθμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διὰ μηχανῶν μετεβίβον τὰ μικρὰ ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ἐμπορεύματα ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἑτέραν θάλασσαν καὶ ἐθεράπευον ἐν μέρει τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐμπορίου. Ἄλλως δὲ εἶχον καὶ ὑψηλότερον συμφέρον νὰ διατηρήσωσι τὸν Ἴσθμόν. Διότι οὗτο, διὰ τῶν τελουμένων ἀγώνων κατήντησε τὸ κοινὸν πνευματικὸν καὶ θρησκευτικὸν συννευκτηρίον πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ γενικὸν ἐμπορεῖον τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, συντελέσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Κορίνθου, κειμένης ὡς ἐν τριόδῳ τῆς Ἑλλάδος καὶ φημιζομένης διὰ τὴν πολυανθρωπίαν, πολυτέλειαν, τοὺς λιμένας καὶ τὰς πολυκρήτους καλὰς ἐταίρας.

Τὰ δὲ περὶ τῆς μεγάλης ἐπιρροῆς τῶν Κορινθίων ἱερέων λεγόμενα γελοῖα εἰσι, διότι ἐν Ἑλλάδι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἱεροκρατία, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλοις δεσποτικαῖς κράτεσι τῆς Ἀσίας· πιστεύων δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς Τοῦρ οὐχὶ ἐκ κακῆς προθέσεως, ἀλλὰ μάλλον ἐκ παραδρομῆς παρενόβαλεν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τὰ εἰρημῆνα, ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἀναπτύξω ταῦτα ἐν τῇ γεωγραφικῇ καὶ ἱστορικῇ περιγραφῇ τοῦ Ἴσθμοῦ καὶ ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν πολλαπλῶν ὠρελιῶν τῶν προκυφουσῶν ἐκ τῆς διορῶσεως.

M. Γ. ΔΗΜΙΤΣΑΣ.

ΟΥΑΔΑΥ, ΒΟΥΡΝΟΥ,

ΚΑΝΟ. ΚΑΙ ΝΟΥΗΝ.

Ἐκ τινος ἐχθρέσεως τοῦ πολυκλαύστου Ἰταλοῦ περιηγητοῦ Ματεούτση πρὸς τὴν Ἰταλικὴν Κυβέρνησιν, ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περιγραφὴν τῶν ἐν τῇ κεφαλίδι σημειομένων τεσσάρων Βασιλείων.

Τὸ Οὐαδάυ, ὅπερ δὲν ἐξηρουνήθη ἐτι ὑπὸ τῶν περιηγητῶν, εἶναι τὸ ἰσχυρότερον κρά-

τος τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Αἱ κτήσεις αὐτοῦ ἐκτείνονται πρὸς βορρᾶν μέχρι τῆς Λιβυκῆς ἐρήμου, πρὸς νότον ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ εὐρέος βασιλείου τοῦ Μπαγκίρμη, συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου, πρὸς δυσμὰς συνορεύει ἀρ' ἐνὸς μὲ τὸ Βουρνού καὶ ἀρ' ἑτέρου εἰσδύει μέχρι τῶν φυλῶν τοῦ Κάνεμ, πρὸς ἀνατολὰς τέλος συνορεύει μὲ τὸ Δαρφούρ καὶ τὴν Τάμαν, κράτη ὑποτελῆ τῇ Αἰγύπτῳ.

Τὸ Οὐαδάυ ἀπὸ δεκαετίας διατηρεῖ ἀμέσους ἐμπορικὰς σχέσεις μετὰ τῆς μεσογείου δια μέσου τῆς πολυμόχλου, ἀλλ' εὐθυγράμμου ὁδοῦ τῆς ἐρήμου, Οὐαδάυ—Βεγκάζα. Ἐξάγει ἐλαφυντόδοντας ἀρίστης ποιότητος, πτερά στρουθοκαμήλου, καὶ πλείστους δούλους. Εἰσάγει δὲ θαμβασκὰ ὑφάσματα, ἀντικείμενα περιεργείας, καὶ ὀλίγα μεταξωτὰ καὶ ἐριούχα ζωηρῶν χρωμάτων. Τὸ ἐμπόριον αὐτοῦ διατελεῖ εἰς χεῖρας τῶν Ἀράβων τῆς Τριπόλεως, τῆς Βεγκάζης καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ Φετζάν. Τὸ Οὐαδάυ εἶναι πλουσιώτατον εἰς καμήλους καὶ κτήνη, ἢ δὲ πρὸς νότον καὶ πρὸς τὸν ποταμὸν Σαλαμὲτ ἕκτασις αὐτοῦ, παράγει πᾶν προῖον τοῦ φυτικού βασιλείου. Αἱ πρὸς δυσμὰς ὁμως ἐπαρχίαι πάσχουσι λειψυδρίαν.

Τὸ Οὐαδάυ διατελεῖ ἄχρι τοῦδε ἀπρόσιτον τοῖς Εὐρωπαῖοις. Δύο Γερμανοὶ εὗρον ἐν αὐτῷ τῷ 1862 σκληρὸν θάνατον, μόνον δὲ τὸ 1873 ὑπὸ τὴν εἰρηνικὴν βασιλείαν τοῦ Σουλτάνου Ἀλῆ, ἐπετράπη τῷ δόκτορι Νάχτιγκαλ, προερχομένῳ ἐκ Βουρνού, νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ κράτους. Οὗτος εἰσῆλθεν ἀγνώριστος, διότι οἱ χωρικοὶ, βλέποντες αὐτὸν συμμορφούμενον ταῖς συνθηταῖς τῶν ἐγχωρίων, ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς Τοῦρκον ἐμπορον, καὶ οὐχὶ ὡς ἀπόστολον τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Σουλτάνος Ἀλῆς, παρ' οὗ πάντες ἀγαθὰ ἀπεξεδέχοντο, ἀνηράγη προώρως ὑπὸ τοῦ θανάτου, ὃ δὲ διάδοχος αὐτοῦ, ὅστις δὲν

ἔχει οὔτε τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν, οὔτε τὴν νοημοσύνην ἐκείνου, κατέλαβε τὸν θρόνον ἐν δυσχερέσι περιστάσεσι, καὶ ὅτε ἡ Αἴγυπτος εἰσώρμα εἰς Δαρφούρ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ συγκοινωνία Οὐαδάῦ—Δαρφούρ διακόπη ἐντελῶς· οὔτε εἰς καὶ μόνος ἐλεφαντόδου, οὔτε ἐν καὶ μόνον περὶν διήλθε διὰ τῆς ἐμπολέμου χώρας. Διαταγὴ τοῦ Βασιλέως ἐπέβαλλεν εἰς τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν χωρία ν' ἀποκτείνωσι πάντα ἀποπειρώμενον νὰ μεταβῇ ἀπὸ Οὐαδάῦ εἰς Δαρφούρ, καὶ τ' ἀνάπλιν πάντες οἱ πεζοδρομοί, οὓς ἐπεψεν ἡ Αἴγυπτιακὴ Κυβέρνησις, ἐσφάγησαν, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀφίχθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Δὲν διηγούμεθα πῶς διήλθομεν τὴν χώραν· τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι διήλθομεν δι' αὐτῆς ὡς χριστιανοὶ καὶ δὴ ὡς Ἴταλοί.

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Οὐαδάῦ, ἐπόμενος παραδόξῳ ἐθίμῳ, ἐδέξατο ἡμᾶς χωρὶς νὰ μᾶς ἴδῃ, συνδιαλεχθεὶς μεθ' ἡμῶν ὀπισθεν σκηνῆς. Διήλθομεν ἡμέρας θλιβεράς καὶ ἐπικινδύνους· ἵνα δὲ περιβληθῶμεν ὑπὸ δυνάμεως καὶ ἐπισημότητος, ἐλαλήσαμεν ὡς ἀπεσταλμένοι τοῦ Βασιλέως, τὰ δὲ προσενηχθέντα ὑφ' ἡμῶν δῶρα ἐθεδαιώσαμεν ὅτι πέμπονται τῷ Σουλτάνῳ ὑπὸ τοῦ κραταίου Μονάρχου τοῦ Ἰταλικοῦ Βασιλείου.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Οὐαδάῦ ἐφάνη συγκινηθεὶς ἐπὶ τῇ τιμῇ ὅτι τυγχάνει γνωστὸς τῷ βασιλεῖ τῆς Ἰταλίας. Ἐθεδαιώσεν ἡμᾶς περὶ τῆς ζωῆς ἐγνωμοσύνης ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὸν ἀνακτα ἡμῶν, καὶ μᾶς ἐπεφόρτισε νὰ προσφέρωμεν αὐτῷ τε καὶ τῇ Βασιλίσση δῶρα τινά. Εἶπε δὲ ἡμῖν ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἵνοιγε τοῖς χριστιανοῖς τὰς πύλας τοῦ βασιλείου του, μόνον ἐὰν ἐξήτουν εἰσοδοὺν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Τριπόλεως· ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐπέτρυσεν ἐξαιρετικῶς νὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς ἀνατολικῆς ὁδοῦ.

Καὶ ὅμως ἀπέχει πολὺ ὁ καιρὸς καθ' ὃν

θὰ δύνανται νὰ ζῶσιν ἀνενόχλητοι οἱ χριστιανοὶ ἐν Οὐαδάῦ. Ὁ λαὸς εἶναι ἔτι λίαν ἄγριος, καὶ τοὶ δὲ θέβαιον εἶναι ὅτι ἡ τοῦ ἡγεμόνος θέλησις ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ θεωρεῖται ὡς ὑπέρτατος νόμος, ἡ ἐπικρατοῦσα ὅμως παρὰ πάσας ταῖς τάξεις ἀντιπάθεια κατὰ τῶν λευκῶν, καθιστᾶ λίαν προβληματικὴν τὴν διαμονὴν ζένων ἐν τῷ Βασιλείῳ.

Ἐξῆχος τοῦ Οὐαδάῦ κάτοικος, μεθ' οὗ ἐσχετίσθημεν καὶ ἐπὶ μακρὸν διελέγημεν, ἀποχειρετῶν ἡμᾶς, εἶπε τὰ ἐξῆς πολυσήμαντα.

« — Κύριοι, ἤδη γινώσκωμεν ὑμᾶς κατὰ βάθος καὶ σᾶς ἀγαπῶμεν ὡς ἀδελφούς. Ἐὰν ἡ χώρα σας προτίθεται νὰ πέμψῃ ἄνδρας τινὰς πρὸς τὸν Βασιλέα μας, φροντίσατε ὅπως οἱ σταλησόμενοι μὴ ὦσι πρόσωπα νέα, διότι θὰ διεγείρωσιν ὑπονοίαν. Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ στείλῃ ὑμᾶς, καταστάντας ἤδη γνωστοὺς καὶ φίλους ἡμῶν.»

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Οὐαδάῦ, μαθὼν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι προσνηχθήσαν ἐν Δαρφούρ πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς πρίγκιπας, ἐσκέφθη ὅτι ἀνέλαβε βραβεῖαν εὐθύνην δεχθεὶς ἡμᾶς ἐν ταῖς κράτεσιν αὐτοῦ, καὶ τοσοῦτον ἠθέλησε νὰ μᾶς προφυλάξῃ, ὥστε, κατὰ τὴν ἐνεαήμερον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ του διαμονὴν μας, δὲν ἐπέτρυσεν ἡμῖν νὰ ἐξέλθωμεν τῆς οἰκίας, ὅτε δ' ἀνεχωρήσαμεν εἰς Βουρνού, διέταξε νὰ συνοδεύωσιν ἡμᾶς ἐπὶ δύο ὄλους μῆνας τρεῖς διοικηταὶ καὶ πλείστοι ἵππεις.

Ἀσχοληθῶμεν ἤδη περὶ τοῦ Βουρνού.

Ἐν ἔτει 1869 ὁ δόκτωρ Νάχτιγκαλ ἀνεχώρει ἐκ Τριπόλεως εἰς Βουρνού, ἔχων συνοδοιπόρον Ἰωσήφ τινὰ Βαλπρέδαν, ὅστις διέτελει ὡς ὑπηρετῆς του ἐπὶ μνησιαῷ μισθῷ 90 φράγκων (α). Ἐρεῖς ἀνεφύη μεταξύ τῶν δύο συνοδοιπόρων, ἅμα ἀφικομένων εἰς Βουρ-

(α) Περὶ τοῦ Βαλπρέδα τούτου ἴδὲ καὶ «Ἀνατολή», τ.μ. Γ', σελίς 13.

νού. Τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς, παρεχώρησε τῷ Βαλπρέδᾳ ἰδιαιτέρον οἶκημα. Ὁ Νάχτιγκαλ κατεγίνετο εἰς τὰς ἐρεῦνας του ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ δὲ Βαλπρέδης ἔζη ἐκ τῶν τροφῶν, αἱ ἐπεμπεν αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς. Ἐπίστευε δὲ ὅτι ἔταν ὁ Νάχτιγκαλ ἀπεφάσιζε ν' ἀπέλθῃ, δὲν θὰ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν, μόνον Εὐρωπαῖον καὶ χριστιανὸν, ἐν ζήνῃ χώρᾳ.

Τὰ πράγματα διέψυσαν τὰς ἐλπίδας ταύτας τοῦ Βαλπρέδα, διότι ὁ Νάχτιγκαλ ἀπῆλθε μόνος. Φοβηθεὶς ὁ Ἴταλὸς οὗτος μὴ τὸν φωνεύσωσι, διότι ἦν φύσει ψοφοδεοῦς χαρακτῆρος, προσῆλθεν εἰς τὸν μωαμεθανισμὸν καὶ ὠνομάσθη Μωχάμετ-ἐλ-Μασλιμάνη. Ὁ Βασιλεὺς ἐφάνη λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ γεγονότος, προσεκάλεσε δὲ τὸν Βαλπρέδαν παρ' ἐαυτοῦ καὶ ἐπὶ πέντε ἔτη τῷ ἐχορήγει ἀνελειπῶς τὰ χρειώδη. Ὁ Βαλπρέδης καὶ παρὰ τὸν θρόνον ἔτι, ἠσθάνετο ὅτι δυσχερὴς ἦτον ἡ θέσις του. Ὁ Βασιλεὺς τὸν ἠγάπα, ἀλλ' ὁ λαὸς τὸν ἐμίσει, διότι ἀπεστρέφετο τὴν παρουσίαν λευκοῦ ἐν τῇ αὐλῇ. Ὁ Βαλπρέδης ἀπηύθυνε πολλὰς ἐπιστολάς εἰς τοὺς πρεζβένους Τύνιδος καὶ Τριπόλεως, ἐξαιτούμενος παρ' αὐτῶν ἤθικὴν καὶ ὕλικὴν βοήθειαν. Οὐδέποτε ὅμως ἠξιώθη ἀπαντήσεως, καὶ πρὸς παρηγορίαν. Παρεκάλεσε πολλὰκις τὸν βασιλέα νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐλάμβανεν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Ὁ Βαλπρέδης ἐν τούτοις δὲν ἔζη ὡς παράσιτος. εἰργάζετο ὅτε μὲν ὡς ξυλουργός, ὅτε δ' ὡς ἀρχιτέκτων, πότε ὡς μηχανικὸς καὶ ἄλλοτε ὡς κηπουρός, μοχθῶν ἀενάως.

Πρὸ τεσσάρων ὡς ἑγγιστα ἐτῶν ὁ βασιλεὺς περιώρισε τὰς πρὸς τὸν Βαλπρέδαν χορηγήσεις του. Τούτου ἕνεκα ὁ ἀτυχὴς οὗτος ἀναγκάζεται νὰ δουλεύῃ νυχθημερόν, ὅπως ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀνάγκας του. Ἡμεῖς εἰχομεν εἰδῆσαι περὶ αὐτοῦ πρὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς Βουρνού. Ὅταν ὅμως ἐφθάσαμεν εἰς τὸ βασίλειον τοῦτο, ἐμάθημεν παρ' αὐτοῦ

τοῦ ἰδίου τὰς θλιβεράς του περιπετείας. Παρεκάλεσε δ' ἡμᾶς νὰ ἐνεργήσωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τῷ Βασιλεῖ τοῦ Βουρνού. Τοῦτο ὅμως κατέστη ἡμῖν ἀδύνατον, καθόσον λόγῳ ζηλοτυπίας ἐθεωρήθη ὑποπτος ἡ ἐξ Οὐαδάῦ ἔλευσις μας. Εἶχομεν ἐξαντλήσει πάντα τὰ μέσα μας, ὡς καὶ τὰ δῶρά μας, ἅπερ εἰσὶν ἡ μόνη δυνάμειος πηγὴ κατὰ τὰς τοιαύτας περιγησεις· ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχομεν ἐπιστολάς ἐπισήμους νὰ ἐπιδειξώμεν, αὐτὸς δ' ὁ Βαλπρέδης ἀνεγνώρισεν ὅτι προτιμώτερον ἦτο ν' ἀπόσχωμεν παντὸς ὑπὲρ αὐτοῦ διαθήματος, ἐδήλωσε δ' ὑμῖν ἐμπιστευτικῶς ὅτι ἐφοβείτο μὴ κατακρουρηθῶσιν αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ὅστις ἦν ὑπεργηρῶς, προσθεὶς ὅτι θ' ἀπεπειράτο ν' ἀποδράσῃ ἐὰν εἶχε τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Μέσων ὅμως ἐστερούμεθα καὶ ἡμεῖς ὡς προεῖρηται· οὐχ ἦττον ὅμως τῷ ἐδώκαμεν εὐτελές τι χρηματικὸν ποσόν· φρονοῦμεν ὅτι ἔδει νὰ καταβληθῇ ἐνέργειά τις ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀπολευθέρωσιν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου. Δύο δὲ τρόπους θεωροῦμεν πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ καταλλήλους.

Α'. Ν' ἀποσταλῇ πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ Βουρνού πρεσβεῖα μετὰ δῶρων καὶ ἐπιστολῆς τοῦ Σουλτάνου Κωνσταντινουπόλεως, μόνου γνωστοῦ καὶ φόβου ἐμποιοῦντος ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ. Ἡ πρεσβεῖα ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ κατ' εὐθείαν τὸν Βαλπρέδαν, ἡ ἀπλῶς νὰ ζητήσῃ αὐτὸν ὡς ὁδηγὸν πρὸς ἐρεῦνας εἰς τὰ πέριξ, ἐνθα καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόδρασίν του.

Β'. Εἰς ἐξ ἡμῶν ἐτοιμάζεται πρὸς νέαν γεωγραφικὴν ἐκδρομὴν, ἔχουσαν δρομολόγιον τὸ Τομπουκτοῦ, καὶ Νιάμ-Νιάμ. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ διέλθῃ ἐγγύτατα τοῦ Βουρνού. Ὁ Βαλπρέδης εἰδοποιήθη παρ' ἡμῶν νὰ ᾖ ἔτοιμος εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον, ὅπως ζητήσῃ ἄδειαν παρὰ τοῦ Βασιλέως νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Ρατίλειον τοῦ Σοκοτό. Ἐκεῖ, ἐνούμε-

νος μετὰ τῶν ἐκδρομῶν, θέλει παρακολουθήσει αὐτούς. Ὁ βασιλεὺς, ὡς ἔλεγε, δὲ, ἀρνείται αὐτῷ τὴν ἄδειαν τῆς εἰς Σοκοτὸ μεταβάσεως, διότι πολλάκις ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ἐπισκεφθῆ γειτονικὰ κράτη, μὴ υποπτευόμενος ὅτι ἐξ αὐτῶν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσῃ τις εἰς Ἰταλίαν.

Ἐπανέλθομεν εἰς τὰ περὶ τοῦ Κράτους τοῦ Βουρνού.

Τὸ Βασίλειον τοῦτο δὲν διατελεῖ εἰς κρείττονα τοῦ Οὐαδάῦ θέσιν. Ἐκεῖ μὲν εὐρίσκονται πλοῦτη μεγαλείτερα, ἐδῶ δὲ ἀσφαλέςτεροι πρόσοδοι. Κύριοι τοῦ ἐμπορίου εἰσὶ καὶ ἐνταῦθα ἄραβες τῆς Τριπόλεως, οἵτινες εἰσάγουσι βαμβακερὰ ὑφάσματα, μεταξωτὰ, ἀντικείμενα περιεργείας, καὶ ὅπλα, ἐξάγουσι δὲ ἑλεφαντόδοντα, πτερὰ καὶ δούλους.

Τὸ μέλλον τοῦ Βουρνού εἶναι σκοτεινὸν καὶ ἀβέβαιον. Ὁ νῦν εὐκλεῶς βασιλεύων εἶναι ὑπέργηρος, ὡς προείρηται. Ἀπολαύει ἐντός καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους του γενικῆς συμπαιδείας, εἶναι δὲ σεβαστὸς, καὶ ὡς Βασιλεὺς καὶ ὡς ποντίφηξ. Ἀλλά, . . . κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του τὰ διάφορα κόμματα θὰ προκαλέσωσιν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ φορικῶδη ἐμφύλιον πόλεμον, ἐνῶ οἱ ὑποτελεῖς βασιλεῖς θὰ ἐπναστατήσωσι πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀνεξαρτησίας των.

Τὸ Κανὸ εἶναι τὸ τρίτον μέγα βασίλειον, ὅπερ ἐπεσκέφθημεν. Εἶναι δὲ αὐτὸ τὸ Κράτος τῆς εἰρήνης καὶ ἐργασίας, καὶ τοι μακρὰν τῆς Εὐρώπης κείμενον καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ ἀγρίων λαῶν. Ἐν Κανῷ πάντες ἐργάζονται, καὶ πάντες κερδίζουσιν· ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει διάκρισις τάξεως, ἐθνικότητος ἢ θρησκευματος. Ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν εὐρείαν μητρόπολιν αὐτοῦ, ὑπ' οὐδενὸς ἐρωτᾶται πόθεν ἔρχεται, ποῦ μεταβαίνει, ἢ τί ζητεῖ.

Οἱ ἐγχώριοι ὑπαινύουσιν ἐνδύματα, ἅπερ βάφουσι κυκᾶ δι' ἰνδικοῦ, προϊόντος ἀφθόνου τῆς χώρας. Κατεργάζονται ἐξαισιῶς τὰς

διφθέραις (γουναικῶν) καὶ ἀπομιμοῦνται ἐπιτηδειότατα διάφορα ὠραῖα ἔργα. Τὸ μετ' αὐτῶν ἐμπόριον τῆς μεσογείου ἐνεργεῖται ὑπὸ ἀράζων τῆς Τριπόλεως καὶ τοῦ Γκαδαμῆς, οἵτινες εἰσάγουσι βαμβακερὰ καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα, σάκχαρι καὶ ἀντικείμενα περιεργείας, ἐξάγουσι δὲ ἑλεφαντόδοντας προερχομένους ἐξ Ἀδαμάνας, δέρματα, καὶ ἀριθμὸν τινα δούλων.

Αἱ γαῖαι τοῦ Κανὸ εἰσὶν ἐξόχως ἐπιδεικτικαὶ καλλιεργείας, ὁ σίτος καὶ τὰ γεώμηλα ἐπιτυγχάνουσι κάλλιον ἐκεῖ ἢ ἀλλαχοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Ζωηρότατον εἶναι πρὸς δὲ τὸ ἐμπόριον τῶν γόρο, εἶδους καρῶν λίαν ἀρεστῶν τοῖς κατοικοῖς Βουρνού τε καὶ Οὐαδάῦ. Τὰ γόρο ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς Γάγγιας, ἐπαρχίης τῆς χώρας τῶν Ἀσχαντί.

Ἐὰν ἡ Ἰταλία ζητήσῃ ποτὲ ὠραῖον τεμάχιον γῆς, ἵνα ἰδρύσῃ ἐν αὐτῷ γεωργικὴν ἀποικίαν, οὐδὲν ἄλλο θὰ εὖρη καταλληλότερον ἢ τὸ Κανὸ, ὅπερ ἔχει εὐκολωτάτας εἰσόδους ἐκ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς.

Ἡ Νούπη εἶναι τὸ τελευταῖον μέγα βασίλειον ὅπερ ἐπεσκέφθημεν. Κείμενον παρὰ τὴν θάλασσαν καὶ διατελοῦν εἰς σχεσίαν ἀπὸ εἰκοσι καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν μετὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν, ἐὰν μὴ ἐδιδάχθη τὰ πάντα, δυνάμεθα ὁμῶς εἰπεῖν ὅτι θαδίζει ἀμετατρέπτως πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν ἔτει 1841 οἱ Ἄγγλοι ἀπεπειράθησαν νὰ ποιήσωσι ποταμίους παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Νίγερ καὶ τῶν διακλαδώσεων αὐτοῦ. Ἀργότερον ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς τῆς Νούπης ἐκάλεσεν ἐμπόρους τινάς, ὅπως ἐγκατασταθῶσιν ἐν τῷ βασίλειῳ του. Οὗτοι κατώκησαν παρὰ τὸν Νίγερ, ἵνα ἔχωσιν ἐλευθέραν καὶ ἄμεσον τὴν μετὰ τῆς θαλάσσης συγκοινωνίαν. Ἦδη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ μέχρις ἀποστάσεως ὠρῶν τινῶν ἀπὸ τῆς Πρωτεύουσῆς, οἱ Ἄγγλοι ἀριθμοῦσιν 2) καταστήματα, ἅτινα κατ' εὐθείαν ἐμπορεύον-

ται μετὰ τῆς θαλάσσης μέσῳ μικρῶν ἀτμοπλοίων, καθ' ἑβδομάδα σχεδὸν διὰ πλεόντων τὸν ποταμὸν. Εἰσάγουσι δὲ βαμβακερὰ καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα, ὅπλα, πυρίτιδα, ποτὰ πνευματώδη, χαλκὸν καὶ οὐρείχαλκον, ἐξάγουσι δὲ ἑλεφαντόδοντας, φοινικέλαιον, καὶ φυτικὸν τι στέαρ, ὅπερ ἐν Νούπῃ ὑπάρχει ἄφθονον καὶ κατασκευάζεται ἐκ τῶν πυρήνων τοῦ δένδρου *σέρκο*.

Φαίνεται ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἐμποροὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς ὅσα ἔχουσι, διότι, ὅταν τὰ ὕδατα τῶν διωρύγων τοῦ Νίγερ, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, φθάσωσι τὰ μέγιστον ὕψος, φθάνουσι μικρὰ τινα ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια, ἂν μὴ ἀνεχαιτίζοντο ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν βράχων, θὰ εἰσέδουον εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα ἑκατονταπλασιάσωσι τὰ Ἀγγλικὰ καταστήματα.

Βεβαίως ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δὲν εἶναι ἀμέτοχος τῆς εἰρηνικῆς ταύτης τῶν ἐμπορῶν συνταράξεως. Κατ' ἔτος ἀναχωρεῖ ἐκ Λονδίνου ἀπεσταλμένος, κομίζων ἀξιόσημά τι δῶρα τῷ Βασιλεῖ τῆς Νούπης, τὰ δὲ συμφέροντα τῶν Ἀγγλῶν ὑπηκόων προστατεύονται ὑπὸ προξένου, διαμενοντος ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ Βόννη.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝΟΣ

ΦΙΛΗΣΥΧΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Η'.

Μ' ὠδήγησαν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ μετὰ πρὸς τὴν φύλακιν τῶν αἰχμαλώτων. Στρατιῶταί τινες, Πρωσσικῆν ἐνδεδυμένοι στολὴν, ἐκάθητο περίξ τριῶν ἢ τεσσάρων πυρῶν μελίας καὶ εἰδέπον. . . κύριος οἶδε πῶς. Εἰς αὐτῶν δὲν μοι ἐφαίνετο νέον πρόσωπον· μαντεύσατε! . . . ἦτον ὁ καρδινοφόρος, ὠχρότερος

καὶ παράποτε πελιδῶν. Ἐξέπεμψα κραυγὴν. . . Ἄ! νέε ἐκπληξίς! ὁ θαρραλέος ἐπιλοχίας, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του, ἐστρογγυλοκᾶθητο καταβροχθίζων τὸν αἰτω μισθῶν οἶνον του, ἐτοιμασθέντα ἴσως ὑπὸ τῆς Ἐλιτάβιτ, ἥτις νῦν δὲν ἐπεθύμει πλέον νὰ ζητῶσι τὴν γνωμιδότησίν της.

— Ἰδοῦ! εἶπον, τύπτων τὸν στρατηγὸν εἰς τοὺς ὄμους, ἰδοῦ τὸ ὅπερ μᾶς ὑπέτρεσε δεῖπνον εἰς τὰ Ἠλύσια μετὰ τοῦ Σιέτζεν, τοῦ Σχβέρν καὶ τοῦ μεγάλου Φριδερίκου!

Ὁ Μεγακάρολος, ἀναστὰς, μ' ἐνηγκαλίσθη μετὰ πρηνόρου ἰγγλιιάσεως.

— Γι; νῦ, ἀνδρείε μου ὑπισπιστά! ἄ! δόξα τῷ Θεῷ! ὁ βασιλεὺς λοιπὸν δὲν ἀπώλεσεν εἰσέτι, ὡς ἐνόμιζον, τὸ καλλίτερον τοῦ στρατοῦ του ζίφς! Ἄ! πόσον σ' ἐθαυμάζομεν ὅταν ἡ ἀειμάνιος μανίε σου σὲ ὠδήγει κατὰ τῶν ἐχθρῶν! Τὸ παραδείγμα σου ἐνεθάρρυνε τοὺς σπουδαιώτατος μου διὰ μιᾶς ἐξευρωτοκρότησαν ἅπαντες, οἰπτοντες χαμαὶ τότε πτώματα, ὅσα; καὶ βολίς. Ἀλλὰ τί τὸ θέλεις; πάραυτα περιεκυκλώθημεν καὶ κτεθέταμεν τὰ ὅπλα. Ἡ ἀνδρία ἄρπειλε νὰ υποχωρήσῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν.

Ὁ Μεγακάρολος ἐσίγησεν. Ἡ Ἐλιτάβιτ μοι προσέφερε τὸ ξύλινον κοχλιάριόν της καὶ μέρος τῶν ἐδωδίων της· ἡ χιτῶν εὐ σκόμπν μετὰ τῶν σιστρατιωτῶν μου, μ' ἔκαμψεν νὰ λησμονήσω τὰ παρελθόντα συμβάντα μου.

Ἀξιοιατικῆς τις ἐπλησίασεν ἡμᾶς σέων ἄρτους καὶ κίνιστρον, καὶ ἐρωτῶν ποῦ εἶναι ὁ γενικὸς ὑτασπιστής. Ὁ Μεγακάρολος ὑπέδειξεν ἐμὲ ὡς τριούτον. Αὐτὸς δὲ μοι προσέφερεν ὀλίγησον ἄρταν, φαγητὰ τινα, καὶ δύο φιάλας οἴνου, καὶ μοι εἶπεν:

— Ἰδοῦ ὅτι οἱ Γάλλοι γινώσκουσι πῶς ἐπιβάλλει ἡ τιμὴ νὰ φέρωνται πρὸς τοὺς ἀνδρείους καὶ γενναίους ἐχθρούς των.

Ἀπήνησεν ὡς ἠδυνάμην, μετὰ τρυφερὰς δηλονότι καὶ κολακευτικῆς ἐκφράσεως, ὑπερυμνῶν τὴν εὐγένειαν καὶ ἀξίαν τῶν Γάλλων.

Ο΄.

Τὴν ἐπιούσαν, διευθύνθημεν εἰς τὴν Φραγκο-
πυρρῆν, ἣν ἐγίνωσκον κάλλιστα ὡς καὶ τι-
νας τῶν κατοίκων τῆς. Ἴδού ἐγὼ καὶ πάλιν
εἰς κίνδυνον! Ἄ! δυστυχῆς! εἰάν τις μ' ἔχει-
ρέτα ὡς διδάκτορα, ἢ μὲ ἠρώτα τί ἀπέγειναι
τὰ τόσα μου *Carmina triumphalia*?

Ἡ καρδίᾳ μου ἐσπαράσσετο, ἀνυπολόγητος
ὅτι τοῦτο ἦτο πιθανώτατον. Εἰσερχόμενος
εἰς τὴν πόλιν, κατεβίβασα τὸν πῖλόν μου μέ-
χρις ἐρθαλῶν καὶ ἔκρυψα τὸ πρόσωπον καὶ
τὸν πώγωνά διὰ τοῦ περιλιμίου τοῦ ἐπενδύ-
του μου, αἰσχυρόμενος νὰ διέρχωμαι τὴν πό-
λιν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Ἀλλὰ τί ἔπται-
ον; . . . Ἐπταιον! ναί, ὀλίγον τι ἔπταιον, κα-
θὼς ἐδέχθη βαθμὸν καὶ ἔργον μὴ ἀρμόζον-
τας εἰς τὸν χαρακτήρα μου. Ἐφθάσαμεν εἰς
τινα καλύβην ἐζητήθη παρ' ἡμῶν ἐνυπόγρατος
λόγος ὅτι δὲν θὰ περπαθῶμεν νὰ δραπετεύσω-
μεν. Ἐπειδὴ δὲ δὲν θεωρούμεν διόλου δεδε-
σμευμένοι ἐκ τῆς συμφωνίας τρύτης, ὑπέγρα-
ψα. Ἡ ἐσπέρα προσήγγιζεν. Ἐζήτησα τὴν ἄ-
δειαν νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἐπισκε-
φθῶ τινα τῶν φίλων μου, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἐπα-
τρέπη. Οὐδεὶς ὅμως μὲ παρετήρησε. Δραξάμε-
νος ὅθεν τῆς στιγμῆς, ἐξῆλθον τῆς θύρας. Οἱ
σκοποὶ, χάριν τοῦ βραδέως βηματισμοῦ μου, μ'
ἐξέλαβον ὡς Γάλλον ἀξιωματικόν. Ἐλαβον
τὴν ὁδὸν τῆς πεδιάδος, ἠλλαξά βάδισμα, καὶ
. . . ἔτρεχον ὡς λαγὼς.

Ι΄.

Μετὰ μίαν ὥραν ἠναγκάσθη νὰ σταθῶ. Ἡ
ὁδὸς ἦν ἐλκευμένη ἐκ τῶν βροχῶν καὶ ἐφθαρμένη
ἐκ τῶν διαβάσεων τοῦ πυροβολικοῦ, διὸ κα-
τεκουράσθη. Καθήσας ὀλίγον, ἐπινέλαβον
τὴν πρῆξάν μου, ἀλλὰ μετ' ὀλιγωτέρας σπου-
δῆς. Ὁ ἀπὸ ἐσύριζε μετὰ τῶν κλάδων καὶ ἡ
σελήνη, ἡ μελαγχολικὴ σελήνη, ὠδοιπόρει πα-
ραπλευρῶς τῶν νεφῶν. Ἡ στιγμή ἐκείνη ἦν
ὕλως ρομαντικὴ καὶ ἐπομένως ἦστον ἀπελπι-
στικὴ, διὸ καὶ ἐκ τοῦ προχείρου ἐστιχοῦργησα.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ φαντασία μου ἐστρέ-
φето ἀκουσίως ἐπὶ πάντῃ πεζῶν ἀντικειμένων,
ἐφ' ἐνὸς δηλονότι δειπνοῦ καὶ μιᾶς ἀχυρίνου
τοῦλάχιστον κλίνης. Ποῦ θὰ μεταβῶ; πῶς θὰ
ζήσω; ἰδού αἱ πρῶται ἀμφιβολίαι μου. Αἴφνης
ἀκούω ὑλακὰς κυνῶν ὑψόνω τὴν κεφαλὴν, καὶ
καὶ θιλέπω μετὰ τῶν κλάδων φῶς τὸ φῶς
ἐκεῖνο βεβαίως προήρχετο ἔκτινος παραθύρου.
Τότε ἐνεθαρρύνθη ὁπωςοῦν, προὐχώρησα βή-
ματά τινα, καὶ εὐρέθη ἐν τινὶ κώμῃ.

Μία ἄμαξ καὶ δύο ἵπποι ἴσταντο παρὰ τὴν
θύραν ξενοδοχείου. Ἐφαινότο διευθυνόμενοι
πρὸς τὴν ἡ κἀγὼ ἐμελλον διατρέξαι ὁδόν. Πι-
θανῶς ὁ κύριος τοῦ δῖφρου καὶ ὁ διαφορῆτης
ν' ἀνεπαύοντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐντὸς αὐτοῦ
ἴσως ἐδείπνουν! . . . ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον οὔτε
κρεουτζέρ. Θάρρος! εἰς ἀξιωματικὸς δὲν πρέπει
νὰ ἐπαίτη. Εἰσερχομαι ὅθεν ἐπὶ τὸ ἵπποτικώ-
τερον. Οὐδεὶς εὐρίσκειτο εἰς τὸν πρόδομον. Πι-
θανῶς ἐκάθητο ἅπαντες πέριξ τοῦ πυρὸς τοῦ
μαγειρείου. Ἴδὲς τις ἐπῆλθεν ἀστραπηδὸν εἰς
τὸν νοῦν μου. . . εἰς τὸ φῶς τῆς λυχίας εἶδον
πῖλον διαφορῆτου, λιθρέαν καὶ μάλιστα. Ὁ
Ἄρλεκίνος δὲν μετεμρῶθη βεβαίως ὡς ἐγὼ
τόσφ ταχέως. Οὔτω πως ἐγκατέλειπον πᾶσαν
ἐπὶ τοῦ δειπνοῦ ἐλπίδα, ἀλλ' ὅμως ἠσφαλί-
σθη ἐκ τῶν κινδύνων, οὗς περ διέτρεχον ἐκ τῆς
στολῆς μου. Ἐπεμάλεσθη τὴν θεῖαν πρόνοι-
αν, καὶ διετέλουν ἀμφοτετρανεύμενος εἰς ἔ-
πρεπε νὰ φύγω πεζὸς ἢ διὰ τοῦ δῖφρου, ὅπό-
ταν ἀκούω θυρίδιον ἀνοιγόμενον καὶ τινα Γαλ-
λιστὶ δμιλοῦντα, ἐξερχόμενον. Ζεῦγος βαρυ-
κρότων, θανατοκράτων καὶ θαρραλέων πυ-
γμῶν ἔπασεν ἐπὶ τῆς ράχως μου, καὶ εὐρέθη
ἐξω τοῦ οὐδοῦ!

Allon, coquin! sacrebleu, allons!

Ἐζήτουν ἐν τῇ ἀβεβαιότητά μου τί νὰ κά-
μω, νὰ κωφεύσω εἰς τὰ λεγόμενα καὶ πρατ-
τόμενα, ἢ νὰ θεωρηθῶ προσβεβλημένος, ὅτε ὁ
Γάλλος, διακόψας τὰς σκέψεις μου, μ' ἤρπα-
σεν ἀπὸ τοῦ ἀγένοος καὶ μ' ἐξεσπρονδόνισεν ἐπὶ

τοῦ δῖφρου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπήδησε φωνά-
ζων μοι.

Allons, morand! en avant et au galop!

Εὐχαρίστως, εἶπον ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν, καὶ
λαβὼν θέσιν ἠιόχου, μετεχειρίσθη οὕτω τὴν
μάστιγα, ὥστε μετ' ὀλίγον ἡ κώμη δὲν ἐ-
φαινετο πλέον. (ἔπεται τὸ τέλος.)

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΠΟΛΙΣ.

Ἐκ τῆς ἀ' Εφημερίδος τῆς Φραγκοφούρης
μεταφράζομεν τὸ ἐξῆς περιεργὸν ἄρθρον.

Ἡ ἠλεκτρικὴ ἐν Παρισίοις ἔκθεσις γεννᾷ
ἰδέας παραδόξους καὶ ὄνειρα περιεργὰ περὶ
μελλούσης *Ἡλεκτροπόλεως*. Δύναται τις νὰ
προμαντεύσῃ ὅτι ἐν προσεχεῖ ἡ ἀποτέρω μέ-
λωντι θὰ ὑπάρχωσι πόλεις, ἐν αἷς τὰ πάντα
θὰ γίνωνται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ ὄνει-
ρον τοῦτο θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἴδού δὲ καὶ ἡ
πόλις ἦν φαντάζομαι.

Ὁ ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος τῆς Σιέμεν,
ὅστις ἔχει τὸν σταθμὸν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς
Ἄμονοιᾶς, μὲ φέρει μετὰ τῆς συζύγου μου
εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα. Ἐκεῖ ἐπιβαίνο-
μεν λέμβου Trounev, κινουμένης δι' ἠλεκτρι-
σμοῦ, καὶ ἐκκινουμένη διὰ τὴν *Ἡλεκτρόπολιν*.

Ὅποιοι ἐκπληκτικὸν θέαμα!

Οὔτε ὄσμη ἀνθράκων, οὔτε καπνὸς, οὔτε
αἱ χονδραὶ ἐργασίαι τῶν συνήθων ἀτμομη-
χανῶν μᾶς παρενοχλοῦσιν.

Ὁ μοχλὸς, τὸ κίνητρον, ὅπερ ἐλαχίστην
κρατεῖ θέσιν ἐν τῇ λέμβῳ μας, ὡθεὶ κανονι-
κῶς τὸν τροχὸν αὐτῆς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.
Φθάνομεν εἰς εὐρὸν ὄρμον· ἐκ τῆς ξηρᾶς δι-
έρχεται ὀλκὴ ἠλεκτρικὴ, λέμβος δὲ τοῦ Τισ-
σανδιὲ κατέρχεται ἐκ τοῦ ὕψους, ὡσεὶ ἐκ
τῶν νεφῶν προσερχομένη, ὅπως ἀποβιβάζη ἐ-
πιβάτας.

Κυρία τις φιλάσθενος, ἐρωτηθεῖσα παρ'
ἐμοῦ τί ἦτον ἡ λέμβος ἐκείνη, μοὶ ἀπήντη-

σεν ὅτι αὕτη πλέει εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑπὲρ τὰς
πόλεις, ὅπως οἱ φθισικοὶ ἀναπνέωσιν ἀκόπως
τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν Ἄλπεων. Συστοιχίᾳ
ἠλεκτρικῆ τοῦ Faure ἐκίνησε τὴν μηχανήν.
Ἀπομακρυνομένης τῆς κυρίας ἐκ τοῦ στα-
θμοῦ, τέσσαρες ἀπρόσεκτοι διαβάται ἀπώθη-
σαν αὐτὴν καὶ τῆ ἔσχισαν τὴν ἐσθῆτα. Ὁ ἀ-
στυνομικὸς φύλαξ, θέλων νὰ συλλάβῃ αὐτοὺς,
ἀνθισταμένους, τοὺς ἔθιξε διὰ μικρᾶς ράβδου
τοῦ Faure, καὶ πάντες ἔπεσαν χαμῶν, ὅτε
καὶ ἔδρασε καλῶς αὐτοὺς ὁ κλητήρ.

Ἐν τινὶ μαγαζίῳ ἐζήτησα τὸ βελάντιόν
μου, ὅπως πληρώσω δὲν τὸ εὐρον. Ἡ σύζυ-
γός μου ἔπαθε τὸ αὐτό. Εἶδομεν ὅτι μᾶς τὰ
ὑπεζήρησαν. Μετέβημεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν,
ὅπως κατὰγγείλωμεν τὴν πρῆξιν, καὶ εἶτα
ἐσπεύσαμεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπως τηλε-
γραφικῶς παρκαλέσωμεν φίλον τινὰ νὰ μᾶς
στείλῃ χρήματα.

Μετὰ ὅ λεπτὰ ὁ τηλεγράφος μοὶ ἐκόμι-
σεν ἐν τσέκῃ μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ φίλου μου·
ἐγὼ ἔθηκα τὴν χειρᾶ μου εἰς μηχανισμόν
τινα, ἔχοντα τὸ σχῆμα μεγάλου χειροκτίου,
καὶ οὕτως ἔπεμψα τῷ φίλῳ μου *θλίψιν* χει-
ρὸς, ἣν ἐκεῖνος αὐθαρῆ μοὶ ἀνταπέδωκε.

Μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Μουσείου.
Πάντα τὰ ἔξοχα ἀγάλματα τῆς ὑψηλοῦ ἡ-
σαν ἐκεῖ κατεσκευασμένα διὰ τῆς γαλθανο-
πλαστικῆς. Ἐν τῇ στοᾷ τῶν εἰκόνων δὲν εἶ-
δομεν ἡ πλαίσιαι διαφόρου μεγέθους περιβάλλ-
λοντα φαῖον μεταλλικὸν φύραμα.

Ὁ ἐπιστάτης μᾶς ἠρώτησε τίνας εἰκόνας
τίνος μουσείου τοῦ κόσμου ἐποθοῦμεν νὰ ἴδω-
μεν. Ἀφοῦ τῷ εἶπομεν, ἐπίπεσε κομβίον πλαι-
σίου, καὶ πάραυτα εἶδομεν ἐμφανιζομένην
τὴν εἰκόνα. Ὁ μηχανισμὸς ὁ μυστηριωδῶς
συνδεόμενος μετὰ τῶν εἰκόνων πάντων τῶν
μουσείων, φέρει τὸ θαυμάσιον τοῦτο ἀποτέ-
λεσμα.

Ἐκεῖθεν μετέβημεν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον,
ἐνθα ἐθαυμάσαμεν *μιασματοσκοπίον* τι, ὅπερ

προώρισται να ἐξιχνιάζῃ ἐν ὑπάρχει μίαισμα εἰς τὰ δωμάτια. Ἐὰν ὑπάρχει τοιοῦτο, τὸ μίαισματοσκοπίον ἀναγγέλει τοῦτο διὰ κτύπου σφύρας, κινούσης ἀγωγὸν, καθαρίζοντα πάραυτα τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Τὰ ἠλεκτρικὰ ὄργανα ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐσήμεινον τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Εἰσήλθομεν λοιπὸν εἰς τι ξενοδοχεῖον. Ὁ ὑπρέτης ἠρώτησεν ἡμᾶς ἂν θὰ ἐτρόγωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μουσικῆς ἢ εἰς τὴν παρακειμένην. Αἱ αἴθουσαι πᾶσαι ἠνοῦντο διὰ τοῦ τηλεφώνου, ὥστε ἡ μουσικὴ ἠκούετο εἰς πάντα τὰ δωμάτια. Καὶ τῶν διασήμεων καθηγητῶν τὰς ὁμιλίαις δύνανται τις ν' ἀκούη, τρώγων συγχρόνως *πικρόλαο*. Ἐν τῇ τραπέζῃ ἐφάγομεν πρωτόλειαν ἐπιτευχθέντα διὰ φωτὸς ἠλεκτρικοῦ.

Ἐπ' ἀλλήλους ἀστυναιμῶδες, ἐλθὼν, ἀνήγγειλαν ἡμῖν ὅτι τὰ βαλάντια μας ἀνευρέθησαν. Ὁ ἀστυνόμος πρὸς ᾧ μετέβημεν, εἶπεν ἡμῖν ὅτι διὰ τοῦ μικροφώνου ἠκούσθη ἡ τῶν κλεπτῶν συνδιάλεξις, καὶ οὕτως ἀνεκαλύφθησαν τὰ κλαπέντα.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Μεγάλοι φανοὶ ἔχουν ἄπλετον φῶς καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Καιρὸς ἦτο νὰ ἐπανακάμψωμεν εἰς Παρισίους. Καὶ τῷ ὄντι, μετὰ τινα λεπτά ἡ ἐναέριος λέμβος ἔφερεν ἡμᾶς οἴκαδε.

ΤΟ ΜΕΞ

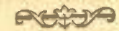
Ἐκτὸς τοῦ Ραμλίου, ὅπερ τόσῳ ἐνθουσιωδῶς συγχάζεται κατὰ τὸ θέρος ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ὑπάρχει καὶ θέσις ἄλλη, τὸ Μέξ, ὅπερ εἶναι καταλληλότατον ὡς διαμονὴ θερινή. Γνωστὸν εἶναι τὸ μέρος αὐτὸ διὰ τοῦς ἐξαγομένους λίθους, διατελεῖ ὅμως περιφρονούμενον, διότι ἄγνωστα εἰσὶ τὰ προτερήματά του.

Πρὸ παντὸς σημειοῦμεν ὅτι Μέξ ὀνομάζεται πᾶσα ἡ ἄλυσος τῶν λοφίσκων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὀμωνύμου χωρίου, ἦτο: ἀπὸ τῆς θέσεως ἐνθα ἐγείρεται τὸ ἐτοιμόροπον ἀνάκτορον τοῦ μακαρίτου Σαῖδ Πασᾶ, μέχρι τοῦ χωρίου Δεκέλλα. Ἡ ἔκτασις αὕτη εἶναι ὅ,τι ὠραῖον. Ἡ ἐξ αὐτῆς θέσις εἶναι γραφικωτάτη. Ἐκ τῶν κλιτύων τῶν λόφων, ἀποληγουσῶν εἰς πεδιάδας, δεξιόθεν τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐρχομένου, φαίνεται ἡ τοῦ λιμένου εἴσοδος, ἔκτασις μεγαλοπρεπῆς τῆς θαλάσσης, συγχευμένη μὲ τὸν οὐρανόν.

Ἡ πόλις τῆς Ἀλεξανδρείας φαίνεται ἐκείθεν, ὡς καὶ πληθὺς πλοίων ἐν τῷ λιμένι. Ἀπέναντι σχεδὸν τῆς πόλεως καὶ ἀριστερόθεν τοῦ θεατοῦ φαίνεται τὸ ἀκρωτήριον Ἀγκίμη καὶ ὁ Πύργος τῶν Ἀράβων, φρούριον ἀποτελοῦν νήσον. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι γραφικώταται θέσις. Ἡ εἴσοδος τοῦ λιμένου εἶναι θέαμα θαυμασίον, καθιστῶσι δ' αὐτὸ τερπνότερον αἱ πανταχόθεν διασταυρούμεναι λέμβοι καὶ τὰ παντοειδῆ καὶ διαφόρων σημαίων εἰσπλέοντα καὶ ἀποπλέοντα πλοῖα.

Αἱ ἐλικοειδεῖς ἀκταὶ προσφέρουσι θέσεις καταλληλοτάτας διὰ λουτρά. Σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἐχράχθη ἀπὸ τῆς πύλης Γάβραη μέχρι τοῦ ρηθέντος λιμένου. Ἡ ἀλιεῖα ἀφθονεῖ ἐν Μέξ. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῶν λοφίσκων φαίνεται ἡ Μαριαϊτῆς λίμνη ὡς μαγικὸν κάτοπτρον· εἶναι τερπνὴ ἐκεῖθεν ἡ θέα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὅστις φαίνεται ἀναδύων ἀπὸ τῆς λίμνης καὶ χρυσαίζει πᾶσαν τὴν ἀπὸ τοῦ Δεκέλλα μέχρι τοῦ Πύργου τῶν Ἀράβων ἔκτασιν. Ἐπίσης τερπνοτάτη εἶναι ἡ δύσις αὐτοῦ· κατ' αὐτὴν φαίνεται ἡ πόλις τῆς Ἀλεξανδρείας καιομένη, ἄχρις οὐ ὁ Φοῖβος βυθισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν. Οὐχ ἦττον τερπνὴ εἶναι ἡ τῆς Σελήνης ἀνατολή.

Ὅ,τι ὅμως εἰδικῶς εἶναι ὠραῖον καὶ ἐλκυστικὸν ἐν Μέξ, ὅ,τι καθιστᾷ αὐτὸ προτι-

Ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ Ρωσσικῷ κράτει ἐφημερίς δὲν ἦτο κτῆμα κοινόν, ἀλλὰ προωρισμένη διὰ χρήσιν μόνον τοῦ Γσάρου Ἀλεξάνδρου Μιχαήλοβιτς καὶ τῆς ἀκολουθίας του, ἣτις ἀπετέλει συμβούλιόν τι τοῦ Κράτους. Τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἔχουσι συλλογὴν πλήρη τοῦ φύλλου τούτου, δημοσιευθέντος τῷ 1624 καὶ ἐξακολουθήσαντος μέχρι τοῦ 1701 ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κυκλοφοροῦσαι εἰδήσεις».

Τὰς στήλας τῆς μνησθείσης ἐφημερίδος ἐπλήρουν ἄρθρα περὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου τῶν ξένων Κρατῶν. Ἀπὸ τοῦ 1834 ἤρξατο ἡ ἐφημερίς αὕτη μεταφράζουσα καὶ φιλοξενούσα τὰ ἄρθρα τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Ἀμβούργου» καὶ ἄλλων ξένων ἐφημερίδων. Τὴν διεύθυνσιν τοῦ φύλλου εἶχον οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. Τὸ κοινὸν οὐδεμίαν εἶχε γνώσιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης· μετὰ τὰς περὶ ἡγήσεις του ὅμως Πέτρος ὁ Μέγας, νοήσας τίνα εἶχε σημασίαν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης μία ἐφημερίς, ἐσκέφθη νὰ καταστήσῃ τὰς «Κυκλοφορούσας εἰδήσεις» ὄργανον τῆς Κυβερνήσεως προσιτὸν τῷ λαῷ.

Οὐκ ἄξιον τῆς 17 Δεκεμβρίου 1702 ἐύστησε νέαν ἐφημερίδα, ἰδοῦσαν τὸ φῶς τῇ 2 Ἰανουαρίου 1703, καὶ ἐν τοῖς πιεστηρίοις τῆς Μόσχας τυπωθεῖσαν. Τὸ πρῶτον φύλλον αὐτῆς περιεῖχε διήγησιν τῶν κυριωτέρων στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων συμβάντων τῆς Ρωσσικῆς αυτοκρατορίας καὶ τῶν γειτόνων κρατῶν, ἐπληροφόρει τὸ κοινὸν πῶς τῆς τῆς ἐχθῆσαν ἐν Μόσχᾳ, ἐλάλει περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν σχολείων, περὶ τῶν 43 μαθητῶν, οἵτις ἐπεραίωσαν τὰς σπουδὰς των τῆς διαλεκτικῆς, περὶ τῶν 300 νέων, οἵτινες ἐσπούδαζον ἐν τῇ σχολῇ τῶν μαθηματικῶν, περὶ τῶν 386 γεννήσεω, ἐν Μόσχᾳ ἐντὸς διαστήμα-

μώτερον πάσης ἄλλης τοποθεσίας, εἶναι τὸ κλίμα. Μόνον διὰ τὸν καθαρὸν, δροσερὸν, ξηρὸν καὶ ὑγιεινὸν ἀέρα του, εἶναι τὸ Μέξ καταλληλότατον ὡς θερινὴ διαμονή.

Τὸ Ράμλιον εἶναι βεβαίως ἀξιόλογον, ἀλλ' ἐπειδὴ συγχάζεται πολὺ, ἡ ἀτμόσφαιρά του χάνει πολὺ τῆς καθαριότητός της. Τὸ Ράμλιον κατέστη σχεδὸν πόλις. Τὸ Μέξ ἀπεναντίας εἶναι σχεδὸν ἀκατοίκητον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχει ἀτμόσφαιραν καθαροτέραν. Οἱ διηνεκῶς πνέοντες ἄνεμοι καθιστῶσιν αὐτὸ δροσερὸν, ἔτι καὶ ὅταν ὁ καύσων εἶναι μέγας. Τὸ ἔδαφος αὐτοῦ δὲν εἶναι ἄγονον. Δένδρα ὑπάρχουσι, καὶ τοῦ καὶ τοῦ καλλιεργημένα γαίτη. Ὁ χόρτος ἀξέανει ἄνευ καλλιέργειας πολλαχοῦ τοῦ Μέξ, ἐπιτυγχάνει δὲ καὶ ἡ κριθή. Παρὰ τὸ χωρίον Δεκέλλα καλλιεργοῦνται καρποὶ, λαχανικὰ καὶ πέπονες ἄνευ ἀρδεύσεως. Ἐλλειψίς ὕδατος δὲν ὑπάρχει, διότι ἡ ἔταιρία αὐτοῦ προμηθεύει ἱκανὸν ἄλλως τε, ὅπου τις ἐν Μέξ σκάψῃ, εὕρισκε ἄφρονον ὕδωρ.

Τὸ Μέξ λοιπὸν εἶναι μέρος ἀξιολογώτατον διὰ διαμονὴν θερινήν. Ὅπως δὲ τις πεισθῆ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μας, δὲν πρέπει μόνον νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Οἰκίαι ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτο.

Ἐν μιᾷ τούτων διαμένουσιν οἱ ἱερεῖς τοῦ καθολικοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης, οἵτινες μετέβησαν ἐκεῖ κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ παρελθόντος Πάσχα, καὶ τόσῳ ἠύχαριστήσαν, ὥστε κατὰ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου, ἐπανεκάμψαν, καταλιπόντες τὸ Ράμλιον καὶ τὴν Ροσσέτην.

Κηρυσόμεθα λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ Μέξ, καὶ θεωροῦμεν αὐτὸ προτιμώτερον πάσης ἐτέρας θερινῆς διαμονῆς.

τος μινός, περί τῆς σφαγῆς τῶν πονηρῶν Ἰησουϊτῶν ἐν Κίνα, περί τῆς ἀλώσεως τῆς Νεμιρὸν ὑπὸ τοῦ Συνταγματάρχου τῶν Κοζάκων Σαμόν, κτλ.

Μετὰ 6 μῆνας ἡ ἐφημερίς αὕτη εἶχεν εἰδήσεις περὶ τοῦ «Νέου φρουρίου τῆς Πετρούπολεως». Ἐὰν ἀρθῶν τῶν ξένων ἐφημερίδων τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν Ρωσίαν, μετεφέροντο εἰς τὸ φύλλον ἄνευ σχολίων ἢ παρατηρήσεων. Ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτὸς τὰ μετέφραζε· σώζονται δὲ χειρόγραφα καταχωρισθέντα εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, γραφέντα ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Τσάρου Πέτρου Α'.

Τὸ πιεστήριον ἐτύπου 1000 ἀντίτυπα. Ἐκ τῆς ἐφημερίδος ταύτης δύο μόναι συλλογαὶ σώζονται ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Πετρούπολεως.

Τῷ 1727 ἡ «Ἐπίσημος ἐφημερίς» μετετέθη ἀπὸ Μόσχας εἰς Πετρούπολιν, ἀνατεθείσης τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἐφάνη τῇ 2 Ἰανουαρίου 1728 εἰς σχῆμα 4ον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐφημερίς τῆς Πετρούπολεως». Εἰδοποιήσεις τῆς συντάξεως ἔλεγεν ὅτι τὸ ἡμισυ τῆς συνδρομῆς ἔδει νὰ προπληρώνηται. Τὸ φύλλον ἐξεδίδετο δις καθ' ἑβδομάδα.

Ἀπὸ τοῦ 1727 μέχρι τοῦ 1756 ἡ Μόσχα ἔμεινεν ἄνευ ἐφημερίδος. Κατὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ πανεπιστημίου, ἐδόθη αὐτῷ δι' οὐκαζίου τῆς 5 Μαρτίου 1756 ἡ ἄδεια τῆς δημοσιεύσεως ἐφημερίδος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἐφημερίς τῆς Μόσχας», ἣτις εἶδε τὸ φῶς τῇ 26 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Τὸ φύλλον τοῦτο ὑπάρχει ἔτι, λογιζὸν ἡλικίαν 126 ἐτῶν. Ἡ «Ἐφημερίς τῆς Μόσχας» κατ' ἀρχὰς ἐξεδίδετο καὶ αὐτὴ δις καθ' ἑβδομάδα, ἐστοίχιζε δὲ ὁ ρούβλιον κατ' ἔτος τοῖς συνδρομηταῖς τῆς. (α).

(α) Περὶ ἐφημερίδων ἐν γένει ἰδὲ «Ἀνατολῆς» Τόμ. Α' σελίς 292.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Βαρύτονος δημοκράτης — Ὁ Μάξιμος δ' Ἀζέλιος εἶπεν ἄλλοτε ὅτι πολλοὶ προσποιῶνται τοὺς δημοκράτας, ὅπως καλύψωσιν ἐλαττώματά των, πᾶν ἄλλο ἢ πολιτικῆς φύσεως. Τῷ ὄντι, ἰδοὺ ἐν παραδείγματι ὑποστηρίζον τὴν ἀνωτέρω ἰδέαν.

Εἶς τινα βαρύτονον ἐδόθη τὸ μέρος τοῦ Καρόλου Ε' εἰς τὸν Ἑρνάνην. Ὁ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας, εἶχε σκοπὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐπὶ τῇ ἀνικανότητι τοῦ ἀοιδοῦ. Οὗτος ὅμως, πληροφορηθεὶς τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐργολάβου, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν τὸ ἐξῆς γραμματίον.

«*Μολίτα ἐργολάβε!*

«*Λυπούμαι ὅτι ἀπεφασίσατε νὰ μοὶ ἀναθέσητε τὸ μέρος τοῦ Καρόλου Ε' ἐν τῷ μελοδράματι «Ἑρνάνη», καθόσον ἐγὼ, δημοκρατικὸς ὢν, δὲν δύναμαι νὰ περιέλθω εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰς πολιτικὰς μου ἰδέας καὶ νὰ παραγῆσω πρόσωπον Βασιλέως. Διὰ τοῦτο παραιτοῦμαι, λύων ὑμᾶς ἀπὸ πάσης ὑποχρέωσέως».*

Νέον Ἀμερικανικὸν ἄθρυμα. — Ἄρτι ἐφάνη ἐν Ἀμερικῇ νέον διὰ τοὺς παῖδας ἄθρυμα, συγκείμενον ἐκ μικρᾶς ἀγχόνης καὶ ἐνὸς ὁμοιώματος τοῦ δολοφονήσαντος τὸν Πρόεδρον Γάρφιλντ, Γκιτώ. Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς κατὰ πᾶσαν ἐορτὴν οἱ γονεῖς θὰ δωροῦνται τοῖς τέκνοις των τὴν μικροσκοπικὴν ἀγχόνην μὲ τὰ σχετικὰ ἐξαρτήματα αὐτῆς, τὰ δὲ παιδιὰ θέλουσιν ἐξασκεῖσθαι εἰς τὸ ν' ἀπαγχονίζωσι τὸ ἀνθρωπάριον, ὅπερ φέρει τὴν μορφήν τοῦ Γκιτώ, ἢ ἄλλου μισομένου προσώπου. Τὸ ἀνδρικόελλον εἶναι οὕτω πως κατασκευασμένον, ὥστε ποιεῖ πᾶσας τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τοῦ ἀποθνήσκοντος, ὅπως τὸ παιδίον διασκεδάζῃ. Τοι-

ουτοτρόπως οἱ μέλλοντες Ἀμερικανοὶ θὰ ὦσι γεγυμνασμένοι εἰς τὸ ἔργον δημίου καὶ θ' ἀπαλλάξωσι τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόπου νὰ ἰδρῶσιν σχολῆν, ἐν ἧ νὰ διδάσκηται ἡ τέχνη τοῦ ἀπαγχονίζεσθαι, ὡς ἐπρότεινεν ἡ ἀμερικανικὴ ἐφημερίς «Herald».

Ἡ διαθήκη τῆς Πάττης. — Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἡ ἐφημερίς «Gaulois» τῆς 25 ἀπριλίου μηνός, γράφει τὰ ἐξῆς.

Ἡ διάσημος ἀοιδὸς Πάττη ταξειδεύει ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, μεταβαίνουσα εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἐπέβη δὲ τοῦ ἀτμοπλοίου περιδεῆς καὶ τρέμουσα, διότι κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς μάγος τις τῇ εἶπεν ὅτι ὀφείλει ἀναδυσπιστῆ πρὸς τὴν θάλασσαν».

Ἡ Πάττη εἶναι λίαν δεισιδαίμων διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς δυσκολίας ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον τῆς εἰς Ἀμερικὴν μεταβάσεώς της. Πρὶν ἢ ὅμως ἀπέλθῃ ἐκ Λίβερπουλ, συνέταξε τὴν διαθήκην της.

Τίνα ἀφῆκε κληρονόμον, οὐδεὶς γινώσκει. Γινώσκουμεν μόνον ὅτι τὴν διαθήκην κατέθηκε παρὰ τῷ δικηγόρῳ Νικολάφ Μάχουστερ, ἐκτελεστῇ αὐτῆς, ᾧ παρήγγειλε νὰ θάψῃ τὸν νεκρὸν της ἐν τῇ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπαύλει τῆς.

Ἐδῶ φαίνεται ὀλίγον ἄλογος ἡ θεῖα ἀοιδὸς, καθόσον, ἐὰν κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ μάντεως, αὕτη θὰ πνιγῇ, δυσκόλως ὁ Μάχουστερ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν θέλησίν της, ἥτοι νὰ θάψῃ αὐτὴν εἰς Ἀγγλίαν, διότι τὸ πτώμα της θὰ διατελεῖ τεθαμμένον εἰς τὰς κοιλάς τῶν κήτων.

Παρηγορεῖ ὅμως τὴν Πάττην τοῦτο, ὅτι ἐνῶ τῇ εἶπεν ὁ μάγος ὅτι θ' ἀποθάνῃ ἐν ναυαγίῳ, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ νυμφευθῇ τρίς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαρκέσιος Caux ζῆ, ὁ δὲ δεῦτερος σύζυγός της κ. Νικολίνης χαίρει ἄκραν ὑγείαν, φαίνεται ὅτι δὲν θὰ στελεῖται αὐτὴν ἡ θάλασσα εἰς τὸν ἄλλον κό-

σμον κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο. Ἄλλ' ἡ πονηρὰ ἀοιδὸς δὲν προτίθεται νὰ ταξειδεύσῃ πλέον δι' ὄλον τοῦ κόσμου τὸν χρυσόν.

Ἡ Πάττη θὰ ἐφθασεν, ἐὰν δὲν ἐπνίγη, τῇ 30 ἐπιότος μηνός 8βρίου εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἐὰν ἐπνίγητο, τοῦτο θὰ ἦτο δυστύχημα διὰ τοὺς ἀγαθοὺς Ἀμερικανούς, οἵτινες ἐπλήρωσαν 400 δολλάρια τὰς ἐν τῷ θεάτρῳ θέσεις διὰ τὴν πρώτην παράστασιν.

Ὅπως δὲ καταδείξωμεν ὑπὸ πόσης καταλήφθησαν οἱ Ἀμερικανοὶ μανίας ὑπὲρ αὐτῆς, σημειοῦμεν καὶ τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτόν. Κατασκευαστῆς κλειδοκυμβάλων προσέφερε τῇ Πάττη 60,000 φράγκων ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ παίξῃ κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἀμερικῇ διαμονὴν της ἐπὶ κλειδοκυμβάλου τοῦ ἐργοστασίου του, ὅπως οὕτω συστηθῶσι τὰ κλειδοκύμβάλα του, καὶ δυνηθῇ νὰ πωλήσῃ μεγάλην ἐξ αὐτῶν ποσότητα.

Ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης δύο βουλῶν. — Ὁ Θωμᾶς Ἰέφφερσον, θιασώτης τοῦ μονεβούλου συστήματος, ἐκλήθη εἰς δεῖπνον ὑπὸ τοῦ Βασιγκτῶνος, ὅστις ὑπεστήριξε τὴν ὑπαρξιν δύο βουλῶν.

Προσέφερον τὸ τέϊ. Ἐνῶ ὁ Ἰέφφερσον ἠτοιμάζετο νὰ χύσῃ μέρος τοῦ ζέοντος ποτοῦ εἰς τὸ πιατάκι, ὁ Βασιγκτων τὸν ἐσταμάτησε λέγων:

— Τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ κενώσω, εἶπεν ὁ Ἰέφφερσον ἐκπεπληγμένος, μέρος τοῦ τεῖου εἰς τὸ πιατάκι, ὡς συνήθως γίνεται.

— Διατί;

— Διὰ νὰ κρώσῃ, δὲν δύναμαι νὰ τὸ καταπιῶ καίον.

— Σοῦ χρειάζονται λοιπὸν δύο πολιτῆνια νὰ πῆς τὸ τέϊ εἰς ἐν καὶ μόνον, δὲν δύνασαι, καὶ μεταβάλλεις εἰς δεῦτερον τὸ πιατάκι.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίνετο ὁ Ἰέφφερ-

των ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληττόμενος, εἶναι τὸ μέσον νὰ μὴ καὼ, καὶ ἡ φρόνησις ὑπαγορεύει νὰ τὸ κάμω.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ὁ Βάσιγκτων, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον θέλομεν καὶ ἡμεῖς τὰς δύο βουλὰς. Ἡ φρόνησις ὑπαγορεύει νὰ μὴ δίδωμεν εἰς τὸν λαὸν νὰ καταπίῃ νόμον ἐξερχόμενον ὄλως κείοντα ἐκ τῶν ἐμπαθῶν συζητήσεων μιᾶς βουλῆς· πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ ψυχραυνθῇ διερχόμενος διὰ τῆς δευτέρας βουλῆς.

Ἱστορικὸν μετάλλιον. — Κατετέθη ἐσχάτως ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς ἐπαναστάσεως εἰς

Παρισίους χαλκοῦν μετάλλιον, ἀναμνησκόν ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων γεγονότων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἥτοι τὴν παραδοχὴν τοῦ Συντάγματος παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ΄.

Τὸ μετάλλιον τοῦτο ἄριστα διατηρούμενον, φέρει τὴν ἐπιγραφὴν: «ὀρκίζομαι νὰ μείνω πιστὸς εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὸν νόμον»· τούτεστι τὸν ὄρκον, ὃν ἀπήγγειλεν ὁ Λουδοβίκος. Φέρει δὲ χρονολογίαν 14 Σεπτεμβρίου 1791.

Ἐν μόνον τοιοῦτο μετάλλιον ὑπάρχει εἰς τὸ Νομισματοκοπεῖον τῶν Παρισίων. Τὸ νῦν ἀποκτηθὲν ἐν τῷ Μουσεῖῳ, ἀνευρέθη ἐν Ρουέν, ἐν οἰκίᾳ τινὶ καταδικαζομένῃ.

Ἄγρα φαλαίνης. — Ὁ κύριος Βαρρυὰ εὐρισκόμενος ἐν Λαπωνίᾳ ἐσχάτως χάριν ἐπιστημονικῆς ἐκδρομῆς, ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν θύραν τῆς φαλαίνης.

Εἶδομεν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ φαλαίνας ἀνηκούσας εἰς διάφορα γένη. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ θηρεύουσιν αὐτάς.

Ὁ κύριος Φρὺν, εἰς τῶν κυριωτέρων θηρευτῶν τῆς φαλαίνης, ἔχει τρία ἀτμόπλοια ἐλικοκίνητα, μήκους ἑκάστον εἰκοσι μέτρων, καὶ ταχύτητος ἐκτάκτου.

Τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα φέρουσι παρὰ τὴν

πρώραν μέγα τηλεβόλον στρεφόμενον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Πυροβολοῦσι συνήθως κατὰ τῆς φαλαίνης εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα περίπου βημάτων.

Τὸ βλήμα τοῦ τηλεβόλου τούτου εἶνε λίαν περίεργον. Συνίσταται ἐκ τριῶν μερῶν. Ἐκ σιδηροῦ τινος ἐργαλείου, παρομοίου πρὸς λόγγην καὶ κοπτεροῦ ἐπίσης, ἐξ ἑνὸς θβουζίου ἐκρηκτικοῦ, καὶ ἀρπάγης τινὸς μετέσσαρας ὄνυχας. Ὄπταν ἔλθῃ τὸ κῆτος εἰς ἀπόστασιν βολῆς, πυροβολοῦσι, καὶ τὸ βλήμα τὸ προσβάλλει κατάστηθα. Ἡ λόγγη, τὸ θβούζιον, ἡ ἀρπάγη εἰσέρχονται ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ. Τότε τὸ τραπὲν τέρας προσπαθεῖ νὰ φύγῃ καὶ κινεῖται, ἀλλ' εὐθὺς ἐκρήγνυται τὸ θβούζιον καὶ μένει νεκρὸν παραχρῆμα. Περῶσι τότε ἄλυσσον ἢ χονδρὸν σχοινίον μετὰ τῶν μυκτῆρων τοῦ κήτους, καὶ τὸ σύρουσι πρὸς τὴν παραλίαν.

Αἱ παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Λαπωνίας θηρευόμεναι φάλαιναί ἔχουσι συνήθως μῆκος 22 μέτρων.

Γυναικῆς πυροσβεστικῆς. — Τοῦτο εἶναι ἡ νεωτέρη πρόσκτησις τῶν γυναικείων δικαιωμάτων. Ἐν Φιένσικεν (Βυρτεμβέργη) ἔχει ἡ πυροσβεστικὴ ἐπιτροπὴ 42 νέας ἐπίτηδες ἐκπαιδευθείσας εἰς πυροσβεστικὰς, αἵτινες, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ἐκτελοῦν γυμνάσια, κατὰ σειρὰν, διηρημέναι εἰς δύο τμήματα. Ἐκάστη εἶναι ὀπλισμένη μετὰ ἑξ ἰδίων ἐξόδων τὸν ὅποιον φέρει μετὰ τὴν ὥραίαν στολὴν τῆς Κυριακῆς. Ἐκαστον τμήμα ἔχει τὴν ὁδηγὸν του, ἥτις φέρει τὸν κατάλογον, καὶ ἡ ὁποία δύναται νὰ ἐκλεχθῇ ἐν τῷ δημαρχεῖῳ. Πρὸς εὐχαρίστησιν βεβαίως τοῦ πυροσβεστικοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ἀνετέθη αὐτῷ ἡ ἐπιθεώρησις τῶν πυροσβεστικῶν.

Νόστιμος εἰδοποίησις. — Οἰνοπώλης τις ἐν Παρισίῳ ποιεῖ γνωστὸν τὸ κατὰστημά

τοῦ διὰ τῶν ἐφημερίδων κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: «Πρὸ μικροῦ ἐτιμωρήθη μετ' 50 φρ. πρόστιμον, ἕνεκα νοθεύσεως οἴνου. Ἀπερᾶσισα λοιπὸν ἀπὸ σήμερον νὰ πωλῶ καθαρὸν οἶνον πρὸς 60 λεπτὰ τὴν ὀκάν».

Εἰρωνία κλέπτου. — Ὁ διδάσκαλος δημοτικοῦ τινος σχολείου κ. Κ. . . ἔλαθε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν παρὰ κλέπτου κλέψαντος αὐτῷ τὸ χρηματοφυλάκιον διὰ τοῦ ταχυδρομείου δέμα ἐνῶ ὑπῆρχε τὸ ρηθὲν χρηματοφυλάκιον μετ' ἐπιστολῆς περιεχούσης τὰ ἀκόλουθα «Σὰς λυποῦμαι· τὰ 60 λεπτὰ ἄτινα ἦσαν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ μετεχειρίσθη διὰ ταχυδρομικά. Ἐν γένει σὰς οἰκτεῖρω. Αὐγούστος ὁ «μέγας».

Ἡ πρόδοσις ἔρχεται ἐκ δυσμῶν. — Κατὰ τὸν «Μοσκοβιτικὸν Τηλέγραφον» θὰ λάθωσιν οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἀντὶ ξιφῶν ράβδους μετὰ κομβία ἐκ μολύβδου ὡς Ἄγγλοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι. Δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν παραγγέλλθησαν εἰς Λονδίνον παρὰ τῆς ρωσικῆς Κυβερνήσεως περισσότεραι τῶν 2), 000 τοιοῦτων ράβδων. Συγχρόνως παραγγέλλθησαν εἰς τὴν βρετανικὴν πρωτεύουσαν 5000 ἐκ τῶν οὕτως ὀνομαζομένων ἀστυνομικῶν βραχιολίων μετὰ δακτυλίων πρὸς δέσμευσιν τῶν συλλαμβανομένων κακούργων καὶ ὑπόπτων.

Τὰ βραχιόλια ταῦτα εἶναι περίφημα, καθότι δύναται καὶ μικρὸν παιδίον νὰ δεσμεύσῃ, διὰ στροφῆς δακτυλίου τινος, τὸν ἰσχυρότερον ἄνθρωπον, ἐπειδὴ κατὰ τὴν στροφὴν τοῦ δακτυλίου προξενουῦνται τῷ δεσμευμένῳ δριμύτατοι πόνοι.

Ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις σκέπτεται προσέτι νὰ ἐνδύσῃ τοὺς ρώσους ἀστυνομικοὺς τὴν ἀγγλικὴν στολὴν.

Ἐν εὐρημα. — Γράφουσιν ἐξ Ἀγγράμ: «Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐφυλακίσθη χωρικός τις

ἐκ Νεουδὸρφ πρὶν πτωχὸς ὀνόματι Βελέκ διότι διὰ μιᾶς εὐρέθη κύριος μεγάλης ποσότητος χρημάτων. Ἐξεβαίωνα δὲ ὅτι εὗρεν εἰς τι πλησίον δάσος φιάλην πλήρη χρητονομισμάτων ὅτε δὲ ἐστάλη δικαστικὴ ἐπιτροπὴ εἰς τὸν σημειωθέντα τόπον, εὐρέθη καὶ δευτέρα φιάλη, ἥτις ἦτο πλήρη χρητονομισμάτων 10 φιορινίων.

Ἡ περίστασις, ὅτι καὶ τὰ χρητονομίσματα ταῦτα ἔφερον αὐξοῦντα ἀριθμὸν, ἔφερε τὴν ὑπόψιν ὅτι ἐδῶ ἐπρόκειτο περὶ χρημάτων ἐκ καταχρήσεως προερχομένων, τὰ ὅποια εἶχον ἀφαιρεθῆ ἐκ τινος ταμείου. Καὶ ὄντως οὕτως εἶχε.

Τὰ χρήματα προέρχονται κυρίως ἐκ ληστείας συμβάσης εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὸ 1874 παρὰ τὴν Βελοδάρ. Ὁ ταχυδρόμος Βιδ Παζελάρ εὐρέθη ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἐν τῷ δάσει μετὰ τὸ Κοπέγ καὶ Γσουκοβίκα δολοφονημένος. Πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἡ συντετριμμένη, καὶ ληστευθεῖσα ἄμαξα. Ἄπαν τὸ κλαπὲν ποσὸν ἀνήρχετο εἰς 16 400 φιορίνια καὶ τινὰς χιλιάδας ἐτι ἐξ ἀποστολῆς τοῦ τελωνείου τοῦ Ἀγγράμ. Οἱ φονεῖς ἀνεκαλύφθησαν καὶ κατεδικάσθησαν εἰς εἰρκτὴν 16 καὶ 20 ἐτῶν. Ἀλλὰ ποῦ ἔκρυψαν τὰ χρήματα δὲν ἐγνώσθη. Μόνον δὲ ἀπεδείχθη ἡ ταυτότης τοῦ εὐρεθέντος κλαπέντος ποσοῦ καὶ μάλιστα ὑπὸ συντρόφου τοῦ ἐνὸς φονεῶς, ὅστις ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸν τοῦ θησαυροῦ ἐν τῇ φυλακῇ.

Θεραπεία. — Ἐν τινὶ ἐπιστολῇ πρὸς τινὰ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου, τοῦ συνταγματάρχου Γόρδων, λέγει οὗτος ὅτι κατὰ τὴν εἰς Βάχαρ-ἐλ-Γαζάλ διαμονὴν του, δὲν ἔπιεν ἢ ζέον ὕδαρ, ἐξ οὗ μεγάλως ὠφελήθη. Συμβουλεύει δὲ τοὺς περιηγητὰς νὰ πράξωσι τὸ αὐτὸ πρὸς ἴασιν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Παροράματος διόρθωσις. — Ἐν τῇ 6 σελίδι τοῦ ἀνὰ χεῖρας τόμου, στήλη α. στίχῳ 29, ἀντὶ ἀποπρῆς, ἀνάγνωθι ἐπιπρῆς.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΝ ΗΜΗΝ ΘΕΟΣ.

Κόσμε! σὲ βλέπω ἄν στοιχεῖο μεγάλο, φρικαλέο
Ἐάν ὄνειρο Σατανικό, ἄν φέρετρο, ἄν στάχτη.
Δὲν ἔχεις τίποτε καλό . . δὲν ἔχεις τί ὠραῖο. . .
Δὲν ἔχεις ἴσῃν κακία του οὐτ' ἓνα μικρὸ φράχτη. . .
Κόσμε! γὰρ πὲς μου· Σατανᾶς σὲ ζύμωσε μὲ φῶδια,
Ἡ εἶσαι τοῦ Θεοῦ γολή καὶ πλάσθηκες μὲ ἴδια; . .

Κόσμε! ἂν ἤμουν ὁ Θεός, ἄν τοῦτον ἂν ἔμπορῶσα
Τὴν δύναμι τὴν ἀπειρὴν νὰ ἔχω μὲς ἴστα χέρια,
Θὲ νάκαμνα κατακλωσμό, τὸ Σύμπαν θὰ χαλοῦσα,
Κομῆτες, γῆ καὶ οὐρανὸ, καὶ ἥλιους καὶ ἀπτέρια . . .
Κι' οὐτε φυγὴ ἀπ' τὸν γαμὸ θὲ νάθελα νὰ σώσω,
Μὰ θὰ πνιγούμουνά κ' ἐγὼ νὰ μὴ τὸ μετανοήσω!

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ.

ΤΩ ΛΕΟΝΤΙ ΓΑΜΒΕΤΤΑ.

Μικρός, Δέων ἐκαλείσο,
Πλὴν δὲν ἦσο·

Ἄλλὰ τώρα καὶ καλεῖσαι,
Κι' ὄντως εἶσαι.

Α. Κ. Π.

ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ.

Τί εἶναι τὸ μεϊδιάμα; Αἰθρία τοῦ προσώπου,
Ἄκτις ἡλίου φωτεινοῦ τῶν ἔνδον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἴδοῦ μηχῆτ' ἡ θάλασσα καὶ καταγίγς ἐναγίπτει,
Κ' ἐκ νεφελῶν ἐρεβωδῶν ὕβροιο, ραγδαῖος πίπτει,
Ἄλλ' εἶτα κατευγίγονται τὰ φοβερά στοιχεῖα,
Καὶ παθεῖ τότ' ὁ ὕπερος, καὶ παύ' ἡ τρικυμία,
Καὶ ἀνατέλλει συμπαιθῶς εἰς οὐρανὸν ἡ Ἴρις,
Κ' ἡ φύσις ὅλη φαίνεται ἰσχυρᾶς, ἐλπίδος πλήρης.
Ἔω; κ' ἔνδον τῆς καρδίας μας ἡ καταγίγς μουκάται,
Κ' ἐκεῖ βροντῆ καὶ κεραυνός ἐνίοτε βρουχῆται,
Ἔω; καὶ ἐκεῖ ἡ θύελλα λυσσᾶ καὶ συνταράσσει,
Ἄλλ' ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ μας αἴφνης τὸ πᾶν κοπάσει,
Τότ' ἀνατέλλει ὑψηλὰ, στὸ πρόσωπον ἡ Ἴρις,
Κι' ὁ ἄνθρωπος προσμειδιᾶ χυρᾶς κ' ἐλπίδος πλήρης.
Ναί! εἶναι τὸ μεϊδιάμα εἰκὼν γλαυκῆς αἰθρίας,
Καὶ ἄνθρωπος μὴ μειδιῶν, εἶναι εἰκὼν κακίας.
Καὶ εἶναι τὸ μεϊδιάμα εἰκὼν τοῦ πλάστου μόνον,
Ὅ δὲ ποτὲ μὴ μειδιῶν, τί παριστά; Τὸν φθόνον,
Τὸ μῖσος, τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν θηριωδίαν!
Ἐκεῖνος εἰς τὰ στήθη του ἐγχεῖται τὴν κακίαν.
Ἄνθρωπος εὐκόλα γελῶν, εἶν' ἀγαθός, ἀργίον.
Ἄλλ' ὁ συνορροούμενος... μακρὰν! —εἶναι θηρίον!

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Βουλὴ — Οὐλὴ.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Ἔξις ἄλλη φύσις.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἶμαι τετράπουον κι' ἄψυχον· δὲν θὰ τ' ἀμφισδητήσω.
Ἄλλ' ἂν ἀλλάξω κεφαλὴν, Θεός θὰ καταστήσω.
Ἄν θέλῃς δὲ τετράποδον φέρον ζωὴν νὰ γίνω,
Πρέπει χωρὶς τὴν κεφαλὴν καὶ τράχηλον νὰ μείνω.

ΓΡΙΦΟΣ

